

61 blev lagt til Grund, skulde det ikke beregnes efter en Andeel af de for Retsbetjentene fastsatte Lønninger, men efter Lønningerne i det Sele, og det er det tredje Moment, som viser, hvad der har været Regjeringens, og hvad der har været Rigsdagens Mening. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, hvad der ogsaa maa have sin Betydning, at man ved Fastsættelsen af Værdien af disse forskjellige Ydelser, Brugen af Jord osv., har beregnet den efter Gjennemsnitsbeløbet af 10 Aar, men netop derved har man allerede fyldstgjort de Hensyn, som der kunde være Spørgsmaal om at tage. Det vil slet ikke gaae med disse Ydelser som med dem i den almindelige Lønningslov af 19de Februar 1861, hvor det hedder, at det er Ydelser, hvis Værdi er stigende efter de forhaandenværende Konjunkturer; thi netop ved, at de ere satte efter et Gjennemsnitsbeløb af 10 Aar er Hensynet taget, og det er ogsaa et Datum, som viser, hvad Meningen er. Saaledes leder, efter hvad jeg har tilladt mig at bemærke, efter min fulde Overbeviisning en rigtig Fortolkning af Lovene selv til, at Sædtillæget bør beregnes paa den Maade, som Justitsministeriet har foreslaaet, og selv affect fra det efter min Mening fuldkommen Rigtige i denne Fortolkning, kommer dertil de forskjellige Omstændigheder, som vise, at det er den bestemte Forudsætning, hvorfra man er gaaet ud ved at give Loven. Der kan ikke, troer jeg, anføres Noget, som kunde tilintetgjøre Betydningen af de Momenter, som jeg saaledes har fremhævet, og det er derfor, jeg ikke kan Andet end ret meget anbefale det høitærede Thing at gaae ud fra en Fortolkning, som har de almindelige Regler for sig, som har Ordene for sig, som har den Tanke for sig, der ligger til Grund for Retsbetjentloven og ganske vist gaaer igjennem den med Hensyn til alle de Bestemmelser, der vedkomme dette Punkt. Ibet jeg har tilladt mig disse Bemærkninger, maa jeg, skjøndt jeg virkelig paa ingen Maade er istand til at opgive Haabet om, at min Fortolkning skal findes at være den rette, dog ansee det for ønskeligt, allerede nu at tilkjendegive, at der er et enkelt Embede, hvor Forholdet, af særlige Grunde, vil komme til at stille sig saaledes, at det ialt-

saald maatte blive Gjenstand for et Endringsforslag fra min Side, men idet jeg siger dette, gjentager jeg min Udtalelse af det Haab, at de Grunde, jeg har anført, ville overbevise det høitærede Thing om, at jeg virkelig har Ret i den Fortolkning, jeg har opstillet.

Ordføreren: Den ærede Minister sluttede med, at han støttede sin Fortolkning paa de almindelige Regler, paa Ordene i Loven og paa en Henviisning til de Motiver, der foreslaae, da Loven om Retsbetjentenes Lønning blev behandlet; men det forekommer mig, at den ærede Ministers Fortolkning netop ikke er bygget paa de almindelige Regler, idet der nemlig vilde tilveiebringes særlige Undtagelser for Retsbetjentene fremfor alle andre Embedsmænd, naar man vilde gaae den af Ministeren antydede Vej. Jeg skal indrømme, at naar man vil holde sig meget strengt til Ordene, som de staae i Retsbetjentloven, er der ganske vist kun henviist til Loven af 31te Marts 1860 § 5, men naar man deraf, at der i denne Lov ikke staaer talt om Hjemmeindtægter, vil slutte, at der ikke for Retsbetjentenes Vedkommende kan være Spørgsmaal om en Afkortning af Sædtillæget paa Grund af disse Hjemmeindtægter, da forekommer det mig, at man overseer, at der ikke i Loven af 1860 kunde være Tale om en saadan Afkortelse, fordi samtlige de Embedsmænd, som der vare opstillede, kun vare lønne med fast Gage af Statskassen. Det forekommer mig endnu, at der maatte være en aldeles udtrykkekelig Undtagelse for Retsbetjentenes Vedkommende, naar de skulde komme ind under de almindelige Regler for Sædtillægs Beregning, og jeg troer, at der er god Føie til at formene, at Henviisningen til Loven af 1860 ikke betyder Andet, end at Udbetalingen skal ske overensstemmende med de almindelige Regler for Sædtillæg. Man kunde selvfølgelig ikke paaberaabe sig den samtidigt under Forhandling værende Lov, der senere udkom i 1861, fordi den dengang endnu ikke forelaa som Lov, og man gif derfor til den nærmest foreliggende, nemlig Loven af 31te Marts 1860. Naar den ærede Minister har paaberaabt sig Lovens Ordlyd, tilstaaer jeg, at hans Fortolkning ikke har kunnet overbevise mig.